GS 1516

— 8 —

49. Men Gud ware lof för nåde och frid,
Som Han oß här sände af himmelen nid;
Han wälsigne wår Konung och hans trogna råd,
Som wi skola följa i råd och i död.

50. Wälkommen till Livorno, der wi först tänkte på,
Att wi då skulle genast till Mallaga få gå,
Från Mallaga till Tanger allt på den samma dag,
Och dagen derefter wi gingo derifrån.

51. Maj månad den andra wi Grunnan finna må,
Allt utanför Kanalen en tjugu mil wi gå,
Som allt war observeradt och efter samma grad,
Och dagen derefter wi England då såg.

52. Med glädje wi paßerade England förbi,
Den femte Maj om morgonen wi Dower fingo si:
En Fregatt der oß preja, allt med ett skarpt skott,
Men wände straxt tillbaka och från oß seglad' bort.

53. Wi Dower paßera och Lots wi fingo då,
Staxt winden sig fogar som med oß wara må,
Den Lots måste oß följa, öfwer de engelska grund,
Han fick sen sin betalning, som war af hundra Pund.

54. Wi måste Nordsiön plöja förutan löf och gräs.
Den tolfte Maj helt tidigt wi sågo Lindersnäs,
Och dagen derefter wi sågo Skagerns grund,
Och samma eftermiddag wi ankrad' i Kalfsund.

55. De utländska höjder och gränser så mång;
Som jag har beskådat den tiden så lång,
Kan jag ej beskrifwa, jag säger för sann;
Jag kastar derför' pennan och går uti land.

— 1 —

17. Mi fatte då furfen af Spanska flån an,
Ej floren och ovädder, inlintermåna'n fall,
Der war inatrofer ej ej mera fåg,
Den femte fitt affäch ifrån oß han tar,
Som hände i Gibraltar och Göthebourgs flab.

18. Mitt uti Spanska flån två man ifrån oß gick,
De fingo der fitt affäch och bort från tjensten gick:
Mi dem måste lemna i bdjan den bla,
Mi funna dem ej hjelpa, ni gick dem ifrå.

19. Sina armar de utsträcka på detta wida fält
Och flunta ichan neder; o Gud, war dras hjelp,
Jag dem upp till nåder, som du ljelf lofmat har,
Och war ichan Gutes och Gaderbjas Gar.

20 Mer Gud gaf oß wind, ni genast fegla må;
Mi gick på till fladen som fallas Mallaga,
Det fent om en afton ni berifrån far:
Mut för en god wind war fegten ubrecob,
Och gick så till antars på Livorno Redb.

— 5 —

25. Mi måste proviantera och watten hämta in,
Förrfatte fe'n war rela mer Gud gaf oß wind:
Mi tänkte då fegla till Tripoli fram,
Men ginge under wagen till Malta hamn.

26. Der låg ett flott fäldfap som Engelsmänner war;
Mi hjälad' Gucnsta flaggan: de wäl emot oß tar.
Mi oß refolera och ätt mänta må,
Den tionde Martii ni gick berifrå.

27. Mer rela från Malta hon anlände då,
Och gick till Sicilien, som ej war länget berifrå:
Mi ligrde wer furs, som jag fäger nu,
Mi anfrad' wid Staden som fallas Marsala.

28. Der fick ni förfriskning och watten hämta må,
Mi mäla wer Fregatt och inärta wara Mar:
Mer Ladling omänbras, som Engelsmänner har,
Med Boren-Bramlänger och Boren-Bramrar.

29. Det tidigt om morgon förrän solen gick opp,
Mi winbar wärt anfar, segla ej gjorde log:
Mi tänkte då fegla till Tripoli fram,
Men ginge under wagen till Malta hamn.

Der ni flule mota war flore owän.

30. Mi fom innan fort till den Surfiffa wall,
Mäng' Surfiffa Barfer ni gjorde motiänd:
Mi dem måste jaga med segel och flott,
Mitt de nödgats wänta och segla till lopp.

31. April den Elfte, uti deß morgonstund,
Ere Surfiffa Barfer ni jagade på grund,
Den fjerde ni träffa ett fryde berifrå,
Jan måste då genast om bord till oß gå.

32. Jan beder ömsinkast hos wär Amiral,
Och fäger han war ingeg Tripolitan;
Men det må ej hjelpa, ty han måste fort,
Affänba belättning till oß om bord.

9. Det war en Kutterbrigg, Hjularen mer hane namn,
Tilsitt woro de tom'berade hundraferiton man,
Som alla tillsammans fua dgon lade ihop,
Och hände i Kattegat, den fortsjupa grop.

10. Wåra kanoner och anglan, när jom jag räknar mä:
Hwad jorg och hwad nöd, jom der wara nu:
Mer florinen och wagen det skepp sönderslag,
Och lemna dem alla uti denna fred.

11. De blef wäl mäng' Enfor och fabertälja bara,
Samt männer åtfiljda ängt bort ifrån hwaranan,
Som fäfert har lofwat hwarandra jin tro,
Att lefwa tillsammans med glädje och ro.

12. Mer detta war änbart, jag lägger för fann,
Då jom wi då änbtligt till Göthebörg i hamn,
Der wi åt reparera och alting laga fort,
Wi flulle mottaga Fregatten Sprengtport.

13. Wi gjorde oß flara och Order wi fåt;
Mer winden sig fogar till segels wi gick,
Wi lyfte wår förtöjning och togo winbar in,
Och gick så till segels alltför en god wind.

14. Om aften flottan åtta, då dorum war förbi,
Och alting observerad, wi Fagern gingo fri;
Emå dagar berefter wi Danska Skorrige låg,
Och lemna åt Skorbjön wår rätta kurs wi tog

15. Ej fetes der uppfigt af officerer så,
Hvad' höga och lägga uträttade fitt fall;
Mäst med sin Offrant de flara sig förnöjd,
De noga uppsagda när jolen har sin höjd.

16. Den första December, om jag minnas kan,
Wi norban om Jetland passerade fram;
Mer Ehef han till os talar, hwad Kungen os befiar:
Wi Sanfo för Krigsäfts i afdöning fär.

1. Ack! Kom kamrater och rusten eder fort,
Wi å' nu kom'derade, det är redan spordt.
Wår resa hon länder åt Turkiet hän;
Nu måste wi skiljas från wän och owän.

2. Det årtal wi skrifwer är Adertonhundraett,
Åttonde Oktober kom'dering wi fick,
Uppå Fregatten Fröja, som Chefskepp skulle bli,
Kommando att föra allt under den tid.

3. Wår Chef han war färdig och mönstring wi fick;
Sjuttonde Oktober till segels wi gick:
Wi winda wårt ankar, och Lotsen om bord,
Mårssegel hißas och fyra man till ror.

4. Wi Carlskrona Skansar passerade då,
I sällskap wi woro fregatterna två,
Samt Briggen Husaren, som oß följa må,
På Helsingörs redd wi ankrade då.

5. Wi gick s'en till segels allt uti Helsingör,
Wår kurs han blef satter som omtalt är förr,
Wi tänkte då segla till Götheborg in;
Men se, under wägen oß möter motwind.

6. Ett wäder uppwärte i hafwet så swårt,
Att wi då förlorad' båd' Stänger och Rår,
Bramstänger samt Kryßtåg, Storsegel och Fock,
Det war nu det största som från oß gick bort.

7. Wi wiste signaler de nätterna så läng,
Som war med granater och brännare mäng',
Att wi skulle weta hwarandras begår,
Och sedan ej komma hwarandra för när.

8. Ack! Jemmer och ångslan jag berätta får,
Wårt sällskap blef skingradt och gick oß ifrån.
Wår Kutterbrigg wi mißte, han gick uti qual,
Der sick både höga och låga sin graf.

41. Allt uti fyra månader, som wi der ligga må,
Och wänta presenten, som wi der skall få,
Att gå till Tripolitanen och presentera så,
Att wi af honom skulle der wåra fångar få.

42. Den tionde Martii, som jag säger nu,
Wi lyfte wårt ankare wid paß klockan sju,
Mårssegel upphißas och allting gjordes klart,
Gud han oß wälsignar med wind och paßad.

43. Wår kurs han blef satter, som ämnader wardt,
Wårt skepp gjorde miller till flere knops fart,
Wår resa fortsattes till Tripoli hän,
Der wi skulle få wåra fångar igen.

44. Till Tripoli kom wi den tjugonde Mars,
Att lemna presenten, som war föresatt;
Om eftermiddagen, wid paß klockan två,
Wårt ankar wi fälla och segel beslå.

45. Presenten i penningar, såsom den består,
Till ett Hamburgska tusen det går,
Af silfwer, till wikten som wi der motta'r,
Ett Hundrade Sextio Lispund det war.

46. Wi ljude den Turken adjö och farwäl,
Samt önska hwarandra beständigt må wäl;
Wi sköto Swensk Lösen med tjugu skott å rad,
Wårt ankare uppwindas, wi derifrån far.

47, De Turkiska Herrar af wredefullt mod,
De tänkte sig mätta af Swenskarnes blod;
Men sick ingen droppa från början till slut,
Men dräggen af bullen de dricka sjelf ut.

48. Den Turken må liknas wid Lejon och Björn,
Som ofta för rofwet i kloen som Örn:
Han många gjort arma, ja många lagt lik,
Af rofwet han tänker att sig göra rik.